

Francie 13. 5. 2016 – 22. 5. 2016 – Alsasko

Nejvýchodněji položeným, a tudíž nejbližším regionem Francie je pro našince Alsasko, kraj pověstný vynikajícím vínem, malebnými městy s elegantně řešenou architekturou a čapími hnízdy na střechách domů i katedrál až v jejich samotném centru.

Pátek 13. Května

Je pátek odpoledne, lijí jako z konve a Šárka vyjíždí pro Jolku do Životic. Než holky nabalí věci, musí chvíli počkat, až ten nejhorší déšť přestane. Poté se to do auta doslova nahází. V Horních Bludovicích přibíráme Radku a za deště jedeme všechny tři do Hodonína. Ve třičtvrtě na osm jsme na místě doma u Katky.

Šárka

Katka

Radka

Jolka

Sobota 14. května

Ráno je zase hektické, jak jinak... Už zase prší, odjíždíme tedy všechny čtyři za deště na dálnici směrem na Prahu. Opět se dobře bavíme, tentokrát na účet lidí narozených ve znamení Štíra, řešíme to, že Štír je sexuální znamení a poznáš ho podle toho, že když bodají tak vlastně píchají. ☺

Po celém dni a několika důležitých čuracích a čerpacích zastávkách, dojíždíme o půl deváté večer do Francouzského městečka Bouxwiller. Nejdůležitější při příjezdu do kempu je opět štamprle višňovky a pak stavění stanu.

Dojídáme jídlo z domova a spát se chystáme až po 22 hodině. Ještě máme záchvat smíchu, protože si

Šárka nemá vlastně kam lehnout, jelikož jsme my tři svými nafukovacími karimatkami zabraly spoustu místa ve stanu a na ni zbylo necelých 30 cm pro

karimatku širokou 50 cm. Noc je vážně studená brrr.

Neděle 15. května

Ráno už je to mnohem lepší, svítí sluníčko a my kupodivu nikam nespěcháme. V klidu se osprchujeme, posnídáme a balíme věci. Krátce se projdeme po miniaturním městečku a po 11 hodině dopoledne odjíždíme do Saverne. Městem Saverne protéká slavný Canal de la Marne au Rhin a nad tím se tyčí neméně slavný Château des Rohan – Rohanův palác.

Procházíme se nádherným, romantickým městečkem

Nakupujeme si tady bagetky, naše první a tak jednu hned ochutnáváme, až ji celou sníme. Kupujeme i místní výborné víno na večer. V kavárně popíjíme kafe a diskutujeme nad mapou. Vypichujeme hlavně špeky, které bychom rády viděly.

Cestou ze Saverne se krátce zastavujeme na hradě, pocházejícího ze 12. století Le haut Barr a především na zdejší úchvatné vyhlídce do okolního kraje.

Pokračujeme dále do Marmoutier, malého městečka se spoustou

hrázděných domků

a Église Saint-Martin – nádhernou románskou basilikou, jako součást opatství svatého Martina.

Jedeme dál směrem na Wasselonne a Molsheim. Tady někde jsme se rozhodly zastavit a podívat se na místní vodopády. Jdeme turistickou pěšinou až na místo, ale jelikož je poměrně sucho, vodopády moc nejsou, nicméně krátká procházka

lesem nám udělala moc dobře.

V městečku Obernai, ležícím na severním konci alsaské vinné stezky a v Alsasku druhým nejnavštěvovanějším místem, přišla na svět patronka Alsaska svatá Otýlie, která je pochovaná v kapli na posvátné hoře Mont Ste-Odile. Podle pověsti se narodila slepá, a proto ji otec zavrhl. Když jí bylo 12 let, navštívil klášter biskup z Regensburgu, kterého tam údajně zavedl anděl. Biskup ji pokřtil a náhle se dívka zázračně vrátil zrak. Podle legendy ji její bratr zavedl domů, což ale jejího otce rozzuřilo natolik, že svého syna zavraždil. Otýlie ho ale zázračně oživila a domov opět opustila. Otec ji vzal na milost až na sklonku svého života, kdy se mu přitížilo. Věnoval Otýlii hrad Hohenbourg. Otýlie zde založila klášter a ten je nyní významným poutním místem. Procházíme se večerním městem, kupujeme velmi dobrý sladký chleba

s rozinkami a ořechy a pak míříme do kempu. Stanujeme a opět den končíme klasickou štamprlí višňovky.

Pondělí 16. května

Odjíždíme kolem 10 hodiny ráno, počasí nic moc. Chceme vyjet na horu svaté Otýlie - Le mont Sainte Odyle. Studánka, kterou zde naleznete, prý dokáže léčit slepotu. V 11. století byla Otýlie prohlášena za svatou a stala se patronkou Alsaska. Hora Hohenbourg byla přejmenována na Mont Sainte-Odile – hora svaté Otýlie.

Prudké serpentýny nás zavedou až na horní

parkoviště, déšť se střídá s mrholením. Oblékáme pláštěnky a vyrážíme ven. Místo výhledů vidíme kolem kláštera jen samou mlhu. Nicméně klášter je obrovský, krásně zdobený, ale pohybuje se tady spousta lidí. Vracíme se do auta, prší a my máme hlad. A tak místo pořádného teplého poledního jídla pojídáme klobásky. Sjíždíme dolů, konečně přestává pršet.

Cestou navštěvujeme Haut Koenigsberg - hrad postavený z červených cihel. Je odtud nádherný výhled na okolní vinice. Mají tady také velmi pěknou bylinkovou zahrádku. Historickému jezdcí na koni se velmi líbí Šárčiny rzavé kroucené vlasy ☺

Ribeauville pravděpodobně nejturističtější ze všech vesnic na Route du Vin – Cestě vína. Tato malá vesnice, malebně usazená v údolí, oplývá úzkými křivolakými uličkami a domy z 18. století. Dále jedeme do Riquewhir. Tato vesnice je stejně oblíbená jako Ribeauvillé, ale vypadá ještě o něco víc středověce.

Můžete se tu toulat po hradbách z 16. století nebo uličkami a dvory. Mezi pamětihodnosti patří zámek z roku 1540, v němž je dnes poštovní muzeum a kamenná a hrázděná brána se zvonící Dolder z konce 13. století, v níž je malé historické muzeum. Úžasné květinové výzdoby, inspirace domů. Mírně pokrapuje. Schováme se do auta a jedeme směrem na Colmar.

Dochází nám plyn a tak cestou hledáme čerpací stanici s LPG. Jako na potvoru je dnes státní svátek a tak máme velký problém. Hledáme, jezdíme pořád tam i zpátky až do tmy. Zavřené jsou i obchodní domy. Nemůžeme najít ani čerpačku, ale ani normální kemp. Ještě ke všemu začalo pršet a tak se rozhodujeme přespát v nějakém levnějším hotelu. Vystřídáme tři, než si vybereme. Vyhrál F1 za 39,65 EUR za noc. Ovšem společné sprchy i WC. Pokoj pro tři obsadíme my 4. Věci si podáváme dovnitř oknem, pokoj je totiž v přízemí a Šárka parkuje auto přímo za oknem. Malinký pokoj, ale na přespání v suchu to úplně stačí. Na večeři si vaříme rizoto, Jíme škvarky a mlsáme maso z konzervy. K tomu pivo a hned máme lepší náladu. Radka spí nahoře, holky všechny tři na společné posteli pro dva. Usínáme pozdě v noci.

Úterý 17. května

Ráno nám konečně zase svítí sluníčko, uděláme hygienu, ale ouha Šárka má migrénu. Vaříme tedy ještě kávu a čaj na cestu, abychom daly Šárce trochu více času na vzpamatování se. Hurá, zkontrolovala migrénu ještě v počátcích. Odjíždíme po 10. hodině a konečně tady máme otevřené i čerpací stanice, tak nabíráme „plnou“.

Přijíždíme do Colmaru. Název města má ovšem římský původ a znamená „holubník“, zřejmě od chovu holubů. Colmar je z turistického hlediska velmi atraktivní, je to historické město plné památek a krásné architektury. Zastávku si děláme v nejkrásnější čtvrti Colmaru, nazvané La Petite Venise - Malé Benátky, v níž kdysi žili převážně koželuhové.

lodky plné návštěvníků města a které jsou napojeny na řeku spojující Colmar s Rýnem. Nad kanály se tyčí staré městské domy, které vypadají jako namalované.

Také my jdeme na lodičky. A ani my

nemůžeme odtrhnout zrak od pestré květinové výzdoby, mnoha mostů a zábradlí, stejně jako od barevných hrázděných domů a malebných zákoutí. Plavba trvá zhruba 30 minut, plavíme se městem i příměstskými čtvrtěmi, zahrádkami i ulicemi s hrázděnými domky s nádhernou květinovou výzdobou. Vše kolem vytváří nezapomenutelnou atmosféru.

Turistů je tady taky ovšem dost a dost. Po plavbě se usadíme v malé kavárničce nad vodou a užíváme si výhled na okolní domky, na vodu a na rej lidí kolem. Pijeme dobrou kávu a nikam se nám teď už nechce. Bohužel nic netrvá věčně, jdeme dál na prohlídku města. Zajímavostí je tady ulice Rue des Tetes, na které se nachází i starobylý "dům hlav" – Maison des tetes, který vděčí za svůj název groteskním 106 maskaronům - malým groteskním lidským hlavám na fasádě.

Jdeme taky na oběd. Ochutnáváme místní specialitu tzv. choucroute – šukrut. Je to taková obdoba naší zelňačky. Základ tvoří vařené kysané zelí, celé, malé vařené brambůrky a uzeniny všeho druhu.

Po obědě už nasedáme do auta a fičíme dál cestou vína.

Ještě rychle do obchodu pro nějaké posilnění a případné dárečky a míříme k Černému a Bílému jezeru. Cestou ovšem vidíme kemp a tak tentokrát, aby se nám nestalo to co včera, stavíme stan a kempujeme už v šest hodin večer. Čistý, tichý pěkný městský kemp Kayserberg. Pro nás novinka, nejdřív si najdi místo pro stan, pak to nahlas v recepci a potom ti teprve otevřou bránu pro tvé auto. Bylo nám řečeno, že toto je nutný postup a je nutné ho dodržet ☺

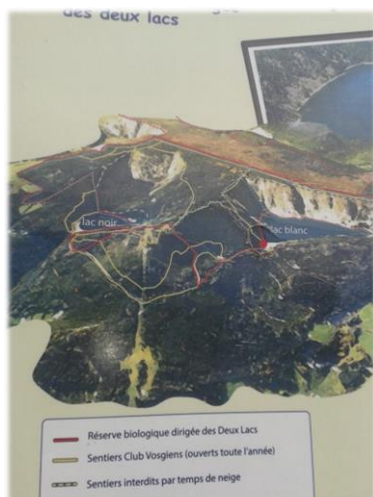

Katka nám vaří večeři, my hrajeme karty a k tomu pijeme růžové a potom i červené víno, oproti včerejšku vážně nestresujeme. Vládne tady pohoda, usínáme už po 21 hodině.

Středa 18. května

Ráno je polojasno, ale neprší což je důležité. Vyjíždíme k jezerům až skoro v 11 hodin. Více méně hledáme pořádnou cestu kudy tudy k jezerům. Už jsme ve Vogézách, Lac Noir a Lac Blanc je náš dnešní cíl. S mapou máme ovšem trochu problém, není k mání a tak nám aspoň na místní radnici dají možnost mapy ofotit. Přijíždíme tady až okolo jedné hodiny odpoledne, francouzské turistické značení je ovšem hrozné, s tím naším se to nedá vůbec srovnávat.

Ledovcová horská jezera leží v nadmořské výšce 900 a 1200 m n. m. a jsou obklopena nádherným horským masivem. Vydáváme se nahoru přes masiv, ať máme výhled. Nedřívě lesem a pak přes kameny, skály a skaliska až na samotný vrchol s úžasným výhledem na obě jezera a okolí.

Celou túru kolem obou jezer už nestihneme udělat, a tak se po svačince na vrcholu vracíme zpět, jde

to trochu hůř, kameny kloužou, ale poradíme si. Ještě věnujeme letmý pohled na Madonu, která stráží obě jezera (s Jolkou jsme ji považovaly z dálky za falus 😊) a už překonáváme další výškový rozdíl.

U parkoviště je malá kavárnička a tak jdeme přece na kávu!

Pokračujeme dál v cestě do Munster. Jsme v samém centru Vogéz a jedeme skrz Col du Wettstein – horský průsmyk a zřejmě se tady odehrála nějaká velmi důležitá bitva 1.

Světové války. Zastavujeme a čteme si, že je tady asi 7000 hrobů mladých vojáků. Unikátní vojenské pietní místo v horách. V celém masívu Vogéz bylo mnoho bitevních polí, která jsou dnes opravdovým „muzeem pod širým nebem“. Je večer, městečko Munster si projdeme zítra, takže stanujeme v kempu. Postavíme stan a u laviček si vaříme večeři.

Seznamujeme se s francouzskými důchodci, nabízíme jim na ochutnání naši višňovku a oni na oplátku zase jejich Ouzo. Šárka s Katkou ještě jedou pro nějaké pečivo a víno do nejbližšího obchodňáku. V klídku si sedíme, jsme po večeři, pijeme růžové a najednou začalo krápat a potom přišel liják jako hrom. Okamžitě vše házíme do auta, máme mokrá záda. Celou noc leje jako z konve.

Čtvrtek 19. května

Ráno je to o něco lepší, ale sluníčko jen velmi pomalu vylézá z pod mračen. Vše je vlhké, sušíme, co se dá, Jolce utíká karimatka, takže spala skoro na zemi.

Vyjíždíme až okolo 11 hodiny do místní zpracovatelný kravských sýrů Maisson des fromages, platí se zde vstupné, ale nám (Š,R,J) se nějakým zázračným způsobem podaří dostat dovnitř z druhé strany. Kačka se nám na chvíli ztratila v obchůdku z právě vyrobených sýrů a tak s námi prohlídku neabsolvovala. Prohlídka jen názorně předvedla chov krav, jejich dojení a následnou výrobu sýrů.

Vracíme se zpět do kempu, protože Radka zapomněla mobil na nabíječce ve sprchách, hurá zůstal tam.

Jedeme do obchodňáku Jolce pro novou matraci, protože nebude spát na zemi, to by se chuděra vůbec nevyspala. Nakupujeme tady i spoustu dárečků, koření, soli, mýdla, ale taky nějakou zeleninu pro naši potřebu na večeři.

Odtud jsme si to namířily do centra Munster. Asi pětistovému městu ležícího v srdci Vogéz, pod jehož nejvyššími vrcholky je Munster příjemným místem s pěkným centrálním náměstím, obklopeným řadou historických budov, ale také proudícími auty. Nikde jinde ovšem nebylo tak moc znát jako tady, že jste v Alsasku - bráno tedy podle

četnosti symbolu regionu - čápů. Na náměstí, na jednom jediném domě, na opatství, jsme napočítaly 11 obsazených hnízd. A další úžasná záležitost k focení byly obří dřevnaté liány s půlmetrovými fialovými hroznými květy, jménem Vistárie. Tyto atraktivní popínavé rostliny učinily z tohoto nezajímavého místa, místo přímo okouzlující.

Projíždíme dále městečky Eguisheim a Guebwiller, tady jsme našly jedno jediné místo na parkování a to u kostela, trápí nás hlad a tak u auta na zemi ohříváme hotové

polévky z plechovky a zajídáme je chlebem. Pak se jdeme projít starobylým městem. Na náměstí v cukrárně si pochutnáme na zákusku a kávičce, koupíme další bagety na cestu a plánujeme, co bychom ještě dnes mohly stihnout. A protože městečko leží na úpatí nejvyšší hory Grand Ballon, rozhodnutí je jasné. Vyjedeme nahoru ještě dnes navečer, protože kdoví jak bude zítra.

Grand Ballon je nejvyšší hora pohoří Vogézy. Podle Francouzského národního geografického institutu je výška hory přesně 1423,7 metrů nad mořem.

Jedeme nádhernou krajinou jedna serpentýna střídá druhou, řídí Šárka a užívá si to. Cestou se také podíváme zase na další památník – monument a hřbitov padlých v této oblasti.

Na vrcholu fotíme výhledy do údolí, jsou tady i nějaké zbytky sněhu, takže koulavačka musí být.

Cestou dolů z vrcholu jsme narazily na další „čapí sídliště“ aspoň jsme to tak nazvaly. Na nevelké louce je čapích hnízd nepočítaně.

Opět hledáme nějaký kemp, jeden je kousek pod vrcholem, bylo by ideální hned ráno vyrazit na vrchol, bez časové ztráty, je však ve stínu, studený a s podmáčenou trávou. Hledáme dál, ale, kvůli špatnému značení, nemůžeme další vůbec najít a taky už je dost hodin. Kempujeme až ve Wuenheim v kempu La Sapinieri, což je od Grand Ballonu pěkných pár kilometrů, no co se dá dělat. Působí také poněkud špinavě a recepční, starší pán, zase ušmudlaně, ale je tady sucho a relativně teplo. Něco jako venkovní krytá společenská místnost nám také přijde vhod. Snažíme se opravit Jolaninu matračku, ale nedaří se. Vaříme si tady večeri a po ní popijíme víno. Jdeme spát pozdě v noci.

Pátek 20. května

Ráno je obloha jako vymetená, takže máme možnost vysušit si vlhké karimatky, spacáky, ale i stan.

Cestou zpátky na vrchol Ballonu trochu bloudíme, jedeme jinou cestou než včera. Nevadí, opět se kocháme nádhernými výhledy do prosluněných údolí. V poledne už parkujeme pod vrcholem. I návštěvníků je tady dnes podstatně více než včera. Nabalíme baťůžky a vydáváme se na samotný vrchol

Nahoře stojí velká radarová stanice a památník 1. světové války s panoramatickým výhledem.

Fotíme a děláme si piknik v přírodě. Po značené turistické značce jdeme na okružní panoramatický výlet okolo samotného vrcholu Grand

Ballonu. Počasí je nádherné, sluníčko se odráží ve zbytcích sněhových polí. Výhledy neskutečné, do údolí, na města, na vrcholky hor, lesy, louky, jezera.

Asi po 2,5 hodinách chůze přicházíme opět k autu, ale ještě předtím se zastavíme v obchůdku s místními suvenýry a dobrotami.

Je čas popojet zase kousek dál. V městečku Ventron zastavujeme v muzeu textilu, říkají, že jsme první Češi, kteří muzeum navštívili.

Dál jedeme do La Bresse do bombonárny. Zúčastníme se exkurze továrnou a nakupujeme místní zde vyrobené bonbóny a další sladkosti.

Míříme dál k jezeru Lac de Gerardmer je také ještě docela vysoko 660m n. m. a celkem rozlehlé 1155 kilometrů čtverečních. Je to velká rekreační oblast. Recepce v kempu je už zavřená, a tak si hledáme místo na stanování samy. Zkusíme brzy ráno sbalit a odjet dřív než se zase recepce otevře. Pořádnou nafukovací matraci pro Jolku se nám nepodařilo koupit a tak se opět snažíme tu díru zalepit. Zkoušíme to vším, co se aspoň trochu tváří jako lepidlo. Povečeříme, uděláme si hygienu ve vlažné vodě, vyfotíme se u nádherně osvětleného jezera a jdeme spát.

Sobota 21. května

Recepce se otevírá v 8:30 a tak v osm na nic nečekáme, balíme a vlhké věci doslova páté přes deváté cpeme do auta. Hmm, stejně tady tekla jen vlažná voda. Katka ještě rychle stíhá ranní hygienu. Vyjely jsme ven z kempu, že kousek dál na lavičkách vše vysušíme, ale ouha, přichází Katka z umývárny, že paní z recepce nás hledá a vyptává se, že viděla vyjíždět auto našim směrem. A tak jak jsme, v pyžamech nasedáme do auta hledat jiné místo na snídani a sušení.

Jenže to není tak jednoduché, chvíli nám to trvá. Konečně nějaké posezení na sluníčku a navíc poblíž překrásných vodopádů Tendon, které přece nesmíme minout. Jsou 38 metrů vysoké a kaskádovité. Katka s Šárkou se šplhají až nahoru. Nám s Jolkou stačí užívat si hezký výhled na padající proudy vody tady dole.

Po této nádheře jedeme dál a hledáme nějakou čerpačku. V Epinal zjišťujeme, že máme nějakou malou spotřebu a tak pro jistotu přibereme i benzín, protože není jisté, zda jsme jej třeba nevyjezdily. Je čas obědu a tak jsme si řekly, že by bylo dobré najít si nějaké pěkné místo, nejlépe u jezera.

Míříme k němu. Jezero La Pierre – Piercée. Lavičky, klídek, teplé sluníčko, je to náš vlastně poslední

francouzský piknik. Míříme už pak na sever směrem Štrasburku a domů.

Je jasný slunečný den, a domů se nám, ale vůbec nechce. Je to taková moc pěkná tečka za naším letošním putováním po nádherné Francii.

výhled do širokého vzdáleného okolí.

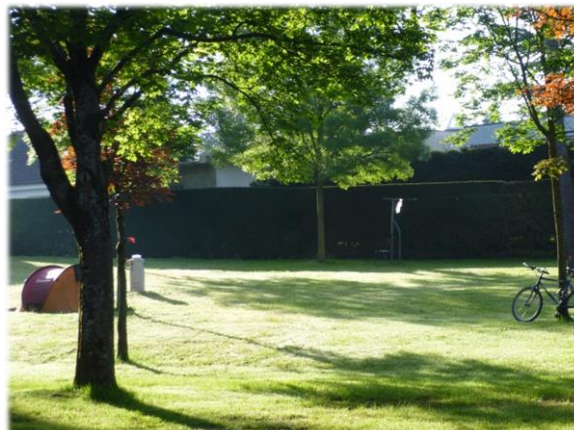
Pokračujeme dál a někde poblíž hranic s Německem, v Hagenau, mají zase směrovky na kemp, které ale opět nevedou nikam. Nakonec jsme přece jen jeden městský kemp našly, jsme rády, protože už je zase okolo 20 hodiny večer. Pěkný kemp s příjemným starším pánem recepčním. Horká voda a „čistý záchody, to mám rád“, jak se zpívá v jedné písničce.

Poslední višňovka, poslední večerní posezení u stanu a poslední víno.

Neděle 22. května

Ráno nám zase svítí sluníčko, což je při balení moc příjemné, před 10. hodinou vyjíždíme z města, bloudíme, máme pocit, že to tak letos bylo pořád. Špatné značení a ukazatele tady nejsou žádnou výjimkou. Jedeme na Karlsruhe. Opět špatné značení, uzavírky a zácpy na dálnici. Trvá to trvá a čas nám chťe nechtě běží. Abychom to neházely jen na ty Francouze, taky jsme přehlídly výjezd a vracely jsme se asi 15 km zpět, a tudíž jsme se pak musely loudat dalšími městy.

Konečně až odpoledne vyjíždíme na Německou dálnici, a ta je celkem průjezdná bez problémů.

Večer přijíždíme do republiky, projíždíme Prahou a jedeme směr Hodonín. Teprve ve 23:10 odjíždíme z Hodonína, poté co jsme vybalily Kačku a zaboha nemohly najít čerpačku s LPG.

Domů jsme celkem utahané dojely před třetí hodinou ráno. Unavené, přesto spokojené 😊